

Een oceaan verderop

Het was een grijze en regenachtige dag, maar toch een bijzondere dag. Toen hij het café binnenkwam, voelde hij vlinders in zijn maag. Plotseling wilde hij overgeven. Hij probeerde om rustig te worden, maar hij slaagde er nauwelijks in. Alles werd beter op het moment dat hij Cabildo zag zitten. Pieter glimlachte. Hij ging direct naar de tafel en hij ging voor hem zitten. Met een zenuwachtige klank vroeg hij, wat wil je drinken? Cabildo antwoordde: ik wil graag een chocolademelk. Oh! zei de man: zoals in de oude dagen. Opeens werd zijn keel gespannen en, zonder dat hij het wilde, kwam er een druppel water uit zijn ogen. Zonder aandacht bleef Cabildo naar hem kijken. Na 2 minuten, toen de sfeer al raar was, glommen de ogen van Cabildo en zei hij: Pieter wat bijzonder dat jij hier bent. Ik herinner me zo goed zo veel momenten toen we onafscheidelijk waren. Spontaan sprong Pieter naar hem op en hij gaf hem een knuffel.

Hun eerste ontmoeting gebeurde 50 jaar geleden op het eiland in de haven waar Cabildo, een briljante geest, ging vaak om te lezen. Cabildo woonde met zijn oma Rita en Pieter met zijn vader. De vader van Pieter was een visser. Pieter en zijn vader gingen vaak samen varen en Pieter, op de terugweg naar de haven, keek altijd uit zijn ooghoek naar de jongen in de stoel. Op een dag, durfde hij om met hem te praten en dat was het begin van een vriendschap die later een romance zou worden. Pieter en Cabildo kenden elke hoek van het eiland. In het bos hadden ze hun eerste zoen die een onbeheersbaar vuur wekte dat een genot van extase produceerde. De bezoeken naar de bos waren vaker en vaker. De vader van Pieter realiseerde zich de gedrag van de twee tortelduifjes. Op een dag durfde hij om de jongen te volgen naar de bos, en tot zijn verbazing, ontdekte hij twee naakte lichamen in primitieve posities die geluk uitstraalden. Woedend en zonder te begrijpen de echte betekenis van liefde, stuurde hij Pieter naar de andere kant van de oceaan. Hij dacht dat als hij zijn zoon naar ballingschap zou sturen, hij een oplossing voor de keuze van zijn zoon vond. Zonder toelichting, een week later, was alles geregeld voor Pieters vertrek.

20 minuten lang spraken ze over hun herinneringen van 50 jaar geleden. Cabildo zei dat de tijd op het eiland met hem, de mooiste momenten in zijn leven waren. Hij betreurde dat ze te vroeg waren geboren. Ineens vielen mokken van de tafel daarnaast op de grond. Beïnvloed door het geluid leek Cabildo een andere persoon te worden en hij vroeg aan Pieter: Hoi... wie ben je? Pieter, verrast, keek rond het café en realiseerde zich dat hij niet in een normaal café was. Cabildo leed aan gevorderde Alzheimer. Pieter begreep wat er gebeurde en begon te huilen. Hij zat naast Cabildo, maar opnieuw was hij toch een oceaan verderop.